

[Krarup.]

Dækning for Kvarterværternes faktiske Udgifter, og jeg finder det rimeligt, at Bestemmelserne herom faar Gyldighed allerede fra den 15. Oktober. Dog maa jeg her indskyde en lille Bemærkning. Der staar, at Kvarterværterne skal skaffe baade Seng og Sengetøj. Det vil somme Tider være lidt vanskeligt ude paa Landet, hvor man ikke har saa meget Sengetøj til Raadighed, og det er en ikke ringe Bekostning at anskaffe saadanne Senge, og i alt Fald Dyner, saaledes som man ude paa Landet regner med til en Seng, er ikke billige at skaffe. Men Dyne og Dyne er to Ting. Man har Sommerdyner, og man har Vinterdyner, og hvis en indkvarteret er saa uheldig om Sommeren at faa en af vore gamle hjemmelavede Dyner ude paa Landet — ærede Medlemmer af det høje Ting kender nok saadanne Dyner med hjemmevævet Bolster og et Lispund Fjer stoppet indeni —, saa er det ikke saa godt. De er vældig gode en kold Vinternat, men ikke lige saa rare en lun Sommernat. Modsat kunde det tænkes, at en indkvarteret kunde komme med en kritisk Bemærkning om en Dyne, der var passende til Sommerbrug, men var lovlig sløj en Vinternat. Jeg tror, at Kvarterværterne ikke alene vil være udsat for Udgiften til at anskaffe Seng med Dyne, men ogsaa for en temmelig stærk Kritik med Hensyn til, hvordan den Seng bliver indrettet paa en retfærdig og rimelig Maade. Efter min Mening kunde man komme ud over baade Udgifterne og den Kritik, der nødvendigvis maa fremkomme mange Gange, hvis Afdelingerne stillede Tæpper til Raadighed i saa vidt Omfang, det kunde lade sig gøre. 2—3 Tæpper pr. Seng vilde i mange Tilfælde være meget bedre for de indkvarterede end de Dyner, vi kan fremskaffe. Kan det ikke faas — hvis Priserne paa saadanne Tæpper er for høje, og hvis Afdelingerne ikke har dem —, maa vi køre videre med de Dyner, vi har, men saa maa vi ogsaa bede om, at de Afdelinger, til hvem det indkvarterede Mandskab hører, vil tage lidt forstaaende paa Tingene i Henseende til Kritik af de Senge, vi stiller til Raadighed. Jeg tror, at jeg kan sige paa Kvarterværternes Vegne, at vi gerne vil gøre det saa godt som muligt for de indkvarterede.

Men Indkvarteringen medfører ikke

alene en Udgift, der kan gøres op og betales i Penge, den fører ogsaa Ulemper med sig, saadan som den former sig de fleste Steder i Landkommunerne, hvor man aabner sit Hjem for Gæster, som man maa sige om, at de kommer selv og tit bliver længe. Den Ulempe kan ikke bortelimineres med Penge, og alligevel mener jeg, at Staten med Hensyn til denne Byrde ogsaa er i Stand til at yde Kvarterværterne en virkelig god Hjælp. Jeg har tænkt, det kunde gøres paa den Maade, at Staten støtter Oprettelsen af midlertidige Soldaterhjem ude i Landsbyerne som de Soldaterhjem, der for længst er oprettet i Garnisonsbyerne og i Lejrene. Hvis der ved privat Initiativ ude i et Landsogn oprettes et saadant Fritidshjem for de indkaldte, kan Kvarterværterne med god Samvittighed nogle Aftener om Ugen have deres Hjem for sig selv, og det vil ikke være nogen helt ringe Ting. Ogsaa for det indkaldte Mandskab vil saadanne provisoriske Soldaterhjem være af den største Betydning. Her kan de finde en hyggelig Stue, godt Kammeratskab, Brevpapir, Aviser og Radio. De kan faa Foredrag, og de kan faa megen god Underholdning, saadan som det allerede i lang Tid er praktiseret under mere faste Former.

Jeg føler Trang til at benytte Lejligheden her, hvor vi taler om at gøre det godt for vore Soldater med bedre Vinterkvarterer, til at udtrykke min Glæde over det Arbejde, der er gjort for Soldaterne. Jeg vil gerne nævne 3 Foreninger, som har udført et stort og paaskønnelsesværdigt Arbejde: Det grundtvigske Soldaterarbejde, hvis Aabningsfest ligger saa langt tilbage som November 1882 og blev overværet af Kongen og Kronprinsen, K. F. U. M.s Soldatermission, der nylig holdt 50 Aars Jubilæum, ved hvilken Lejlighed Hærens øverste Chef, Hs. Excellence Generaløjtnant With, paa Hærens Vegne bragte en smuk Tak for det Arbejde, der er gjort for det indkaldte Mandskab, og endvidere Foreningen „Dannevirke“, stiftet i 1906, hvis første Formand var Forsvarsminister J. C. Christensen, og hvis Formand i Dag er forhenværende Udenrigsminister Dr. Moltesen. De har gjort et Arbejde, der i høj Grad fortjener Anerkendelse.

Derfor tillader jeg mig at henstille til den højtærede Indenrigsminister, at der